

HỒI 401

Đình Yến Phong Vân

C ho tới khi dẫn thân vào cuộc, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiểu rõ việc tỷ thí trước mặt văn võ bá quan quan trọng đến mức độ nào.

Lý Thế Dân dựa vào quân công cái thế, Lý Kiến Thành thì dựa vào thân phận là người chính thức kế thừa hoàng vị, lại được Lý Nguyên Cát bên cạnh tương trợ, bên nào cũng có điểm mạnh điểm yếu tạo nên trường tranh đấu quyền lực ngang sức ngang tài.

Trong cuộc so kè lực lượng giữa hai đối thủ, điều tối quan trọng là phải tranh thủ lôi kéo được những kẻ đối địch với phe kia hay những người trung lập về phe mình, điều kiện tiên quyết để đạt được điều đó là phải cho người ta thấy phe mình đang chiếm thế thượng phong.

Dưới sự giám sát của Lý Uyên, nhân mã hai bên không thể nào công khai tuyên chiến với nhau, chỉ có thông qua phương thức tỷ võ ngự tiền này để thể hiện thực lực bản thân.

Thiên Sách Phủ đã nhiều lần thất bại, bất quá chỉ là những cuộc tỷ thí phát sinh trong những ngự yến nhỏ, tuy bị Thái Tử đảng rêu rao nói xấu, uy danh tổn hại nghiêm trọng nhưng chưa mang tính quyết định.

Nhưng dạ yến đêm nay không chỉ đông đủ văn võ bá quan trong triều mà còn có tân khách nước ngoài, giả tử phe Thiên Sách Phủ lại bại trận, hậu quả thật khó mà tưởng tượng được.

Chẳng trách Lý Thế Dân lại khẩn trương như vậy, tự mình suy tính việc cử người ra tỷ thí.

Theo lời Lý Kiến Thành, tựa hồ ai cũng có thể khiêu chiến với Khả Đạt Chí, sự thật chỉ có Thiên Sách Phủ mới đủ tư cách và can đảm để ra mặt mà thôi.

Quả nhiên Lý Thế Dân cười lớn, vươn mình đứng dậy, hướng về phía Lý Uyên tâu: “Thiên Sách Phủ của hoàng nhi vừa mới thu nạp một vị khách khanh tên Mạc Vi, kiếm thuật siêu quần, thỉnh phụ hoàng chuẩn y cho tỷ thí với Khả đô úy.”

Đa số những người có mặt trong điện đều không biết Mạc Vi là ai, lại thấy không phải đệ nhất cao thủ Lý Tịnh ra ứng chiến, đều lộ thần sắc ngạc nhiên, còn có người thăm đoán Lý Thế Dân muốn thua trận này nên mới không cho Lý Tịnh ra ứng chiến.

Đại điện trở nên vô cùng yên ắng.

Khả Đạt Chí vẫn bình tĩnh đứng giữa đại điện, tư thế cực kỳ cao thâm mặt trầm.

Lý Uyên hiển nhiên không nghĩ rằng Lý Thế Dân lại phái một khách khanh vô danh tiểu tốt ra ứng phó trận chiến quan trọng này, lập tức hai mày nhíu lại, chợt Trương Tiệp dư đang ngồi bên trái ghé sát tai ông ta nói mấy câu.

Lý Thế Dân, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trong lòng đang thầm kêu không hay thì Lý Uyên đã cất lời: “Nếu Mạc Vi không phải là nhân tuyển tốt nhất của Thiên Sách Phủ, hoàng nhi nên chọn một người khác xuất chiến, yến hội cung đình đêm nay không phải tầm thường đâu.”

Từ Tử Lăng nhìn về phía Lý Kiến Thành, chỉ thấy sắc mặt hẩn lộ vẻ đắc ý, gã thâm hiểu Thái Tử đảng và Phi Tần đảng đã hợp tác với nhau cùng tác động Lý Uyên.

Ngay cả Khấu Trọng cũng cảm thấy nếu là gã ở vị trí của Lý Thế Dân, cũng gặp tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy thôi. Giả như y thừa nhận Từ Tử Lăng là nhân tuyển thích hợp nhất, thì các cao thủ còn lại của Thiên Sách Phủ không cần bàn tới nữa. Nếu Từ Tử Lăng mà thất bại, thì trong Thiên Sách Phủ không còn ai là đối thủ của Khả Đạt Chí nữa.

Chẳng ngờ Lý Thế Dân cười ha hả nói: “Hài nhi từ xưa đến nay hành sự đều học theo binh pháp. Trong thiên “Hư thực” của Tôn Tử có nói: “Cố hình binh chi cực, chí vu vô hình; vô hình, tắc thâm gian bất năng khuỵ, trí giả bất năng mưu. Nhân hình nhi thố thắng vu chúng, chúng bất năng tri. Nhân giai tri ngô sở dĩ thắng chi hình, nhi mạc tri ngô sở dĩ chế thắng chi hình, cố kỳ chiến thắng bất phục, nhi ứng hình vu vô cùng.” (Ta ngụy trang thật khéo khiến địch không tìm ra tung tích thì dù gián điệp có vào sâu trong đội hình cũng không biết rõ được quân ta, kẻ địch khôn ngoan mấy cũng chẳng biết cách đối phó với quân ta. Căn cứ vào sự thay đổi tình hình của địch mà vận dụng linh hoạt chiến thuật, dù có bày sẵn thắng lợi trước mắt chúng cũng không nhận ra sự ảo diệu của nó. Người ngoài chỉ biết ta dùng phương kế thắng địch chứ không biết ta đã vận dụng phương kế đó thế nào. Vì vậy, lần sau

không lặp lại phương thức đã dùng trong lần trước mà phải thích ứng với tình hình mới, biến hóa vô cùng.)¹ Thỉnh phụ hoàng ân chuẩn cho Mạc Vi ứng chiến.”

Lý Thế Dân tuy không cụ thể trả lời câu hỏi của Lý Uyên, nhưng đã ám chỉ rằng Mạc Vi là kỳ binh mà mọi người đều bất ngờ, hợp với binh pháp.

So với phe kia, mọi người đều biết Lý Kiến Thành sẽ phái Khả Đạt Chí ra ứng chiến, như vậy là để lộ hình tích cho đối thủ rồi.

Lý Kiến Thành lập tức biến sắc mặt, có vẻ tức giận. Những lời vừa rồi của Lý Thế Dân đã động đến nhược điểm chí mạng của hắn, là khiếm khuyết quân công. Nay Lý Thế Dân lại tự mình thuyết giáo, đề tỉnh mọi người rằng hắn ta mới là thống soái thiên hạ vô song.

Đương nhiên, nếu Từ Tử Lăng không chịu được một kích mà thảm bại, những lời hư hư thực thực của Lý Thế Dân vừa rồi cũng chỉ thành trò cười mà thôi. Nhưng có thể thấy rằng, Lý Thế Dân không những đứng lên bảo vệ danh tiếng cho Thiên Sách Phủ mà còn giành lại thế chủ động, hiển thị phong độ thống soái của mình.

Khấu Trọng nghe vậy trong lòng tán phục, thầm kêu, rốt cuộc Lý Thế Dân đối với việc huynh đệ tranh đoạt quyền lợi này, cũng đã ra mặt rồi.

Từ Tử Lăng còn suy nghĩ sâu xa hơn, vừa mới rồi Trương Tôn Vô Kỵ đã ám thị hắn sử dụng sách lược ổn định bình tĩnh. Có khả năng đây là chủ ý của Lý Thế Dân. Lý Thế Dân chính là muốn kích thích lòng cầu thắng của Khả Đạt Chí, khiến cho Cuồng Sa đao pháp của hắn không thể phát huy được tối đa uy lực. Thêm vào đó đây cũng không phải là sinh tử quyết chiến, nếu gã có thể chống đỡ được một lúc, Lý Uyên có thể sẽ hạ lệnh ngừng tử võ.

Mọi người trong điện đều nín thở chờ quyết định của Lý Uyên.

Lý Uyên trầm ngâm suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu nói: “Hảo, cứ theo đề nghị của hoàng nhi mà làm.”

Thấy Uất Trì Kính Đức ra hiệu, Từ Tử Lăng bèn đứng dậy, đi tới bên Khả Đạt Chí, khấu đầu thi lễ.

¹ Đoạn này trích trong Tôn Tử binh pháp, đại ý nói rằng phương thức tác chiến không được cứng nhắc theo mãi một cách, mà phải thiên biến vạn hóa, không để người khác thấy được phương pháp của mình. Vô hình tức là khiến cho đối phương không sao khám phá đâu là hư đâu là thực, cho dù là kẻ địch khôn ngoan nhất cũng không có phương pháp đối phó. Sở dĩ đây là chiến dịch cao minh nhất, vì tùy theo tình thế mà biến hóa, tuyệt không để cho đối phương khám phá chân tướng.

Lý Uyên bây giờ mới nhớ đã từng gặp kẻ này hỏi về chuyện của Nhạc Sơn, trong lòng phát sinh hảo cảm, gương mặt dần ra vui vẻ nói: “Hóa ra là Mạc khanh, Mạc khanh hãy nhớ đây chỉ là cuộc tỷ thí võ thuật, có trăm tự mình giám sát, khi có tiếng chuông, bất luận là tình huống nào, hai bên lập tức phải dừng tay. Mạc khanh chỉ cần có biểu hiện xuất sắc, bất luận thắng hay bại, đều sẽ vang danh nơi Quan Trung này, trăm xưa nay vẫn luôn trọng dụng người tài, Mạc khanh hãy bình thân.”

Có những lời quan tâm đặc biệt này của Lý Uyên, giá trị của Từ Tử Lăng tăng lên rất nhiều.

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, khi Lý Thế Dân quyết định cho Từ Tử Lăng xuất chiến, là đã có tính toán đến quan hệ của Lý Uyên và Từ Tử Lăng rồi. Tâm tư của Lý Thế Dân thật tinh tế cẩn mật, không thể xem thường.

Từ Tử Lăng hiền ngang đứng dậy.

Khả Đạt Chí cũng quay qua nhìn hấn, mỉm cười, không hề có vẻ sắp bạt kiếm gươm cung chút nào.

Từ Tử Lăng trở nên hết sức nghiêm trang cẩn trọng, gã nhận ra Khả Đạt Chí tuy niên kỷ chưa nhiều, nhưng công phu tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, hoàn toàn không bị bên ngoài ảnh hưởng. Những lời khích tướng của Lý Thế Dân vừa rồi không hề có tác dụng gì với hấn cả.

Đây đúng là một đối thủ phi phạm hiểm có.

Khả Đạt Chí ôm quyền thi lễ: “Mạc huynh xin hãy chỉ giáo.”

Từ Tử Lăng đáp lễ.

Theo quy định của Hoàng cung, ngoại trừ vệ sĩ tướng lĩnh, không ai được phép mang binh khí vào trong điện thế nên hai người phải chờ thị vệ đi lấy binh khí. Tiếng bàn tán xôn xao khắp nơi, chủ đề không ngoài việc dự đoán xem ai thắng ai bại.

Thường Hà thôi không nhìn Từ Tử Lăng nữa, quay sang hỏi Mạc Hạ Nhi ngồi cạnh Ôn Ngạc Bác: “Thứ Thiết đại nhân đối với Khả đô úy chắc hiểu biết hơn bọn ta, so với Bạt Phong Hàn thì ai là giỏi hơn?” Thứ Thiết là quan hàm của Mạc Hạ Nhi.

Nếu như Thường Hà hỏi đến vấn đề Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí ai thắng ai bại thì chắc chắn chẳng ai hứng thú nghe. Bọn họ vốn dĩ đã cho rằng Từ Tử Lăng bại trận là cái chắc, chỉ có Khấu Trọng là ngoại lệ bởi gã rất tin tưởng vào Tử Lăng.

Nhưng Thường Hà lại hỏi đến cao thủ Đột Quyết Bạt Phong Hàn, người cùng tề danh với hai đại cao thủ trẻ tuổi tài giỏi nhất là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, mọi người ai cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ, hy vọng có thể nghe ngóng được chút gì từ miệng của Mạc Hạ Nhân vừa từ Đông Đột Quyết tới.

Khấu Trọng cũng rất quan tâm đến tình hình của lão bằng hữu này liền đồng tai lắng nghe.

Mạc Hạ Nhi hơi bất ngờ, cười đáp: "Câu hỏi Thường đại nhân quả thực làm khó tiểu đệ rồi, từ khi Bạt Phong Hàn vào Trung Nguyên lánh nạn, đã mất tăm mất tích. Nghe đồn những thương gia tại Hồi Hột có nghe ngóng được chuyện của hắn, hắn ta liên tục đã bại ba vị cao thủ trứ danh ở địa phương, lại còn chém giết thủ lĩnh của bọn mã tặc chuyên phá phách dân lành. Tin tức này khi truyền về Đột Quyết, đã làm chấn động toàn quốc."

Khấu Trọng trong lòng hoan hỉ, biết rằng Bạt Phong Hàn đang tự thử thách mình trước khi quyết đấu với Tất Huyền.

Ôn Ngạn Bác nói: "Nói như vậy, Thứ Thiết đối với việc đánh giá Khả Đạt Chí và Bạt Phong Hàn ai cao ai thấp vẫn chưa có kết luận cuối cùng."

Mạc Hạ Nhi gật đầu nói: "Bạt Phong Hàn có khả năng đã bại Phi Ứng Khúc Ngạo, đương nhiên không phải hạng tầm thường. Nhưng bốn nhân chưa từng tận mắt chứng kiến thủ đoạn kinh thiên của hắn, nên không dám bình luận gì. Có điều chắc chắn rằng hiện giờ trong đám thanh niên cao thủ, hắn là kinh địch đáng sợ nhất của Khả Đạt Chí."

Mọi người đều cảm thấy lời nói của ý hết sức có lý, gật đầu đồng ý.

Ánh mắt của Mạc Hạ Nhi cũng như những người khác đều tự nhiên dừng lại tại dung nhan tuyệt thế của Thượng Tú Phương, đặt bên cạnh gương mặt xấu xí do giả trang của Khấu Trọng, lại càng thêm phần yêu kiều, hắn tỏ vẻ quan tâm: "Tỷ võ trong yến tiệc thế này, chỗ bọn ta là chuyện thường tình, nhưng nếu xảy ra chuyện lưu huyết đương trường, chắc Tú Phương cô nương không quen đâu nhỉ?"

Thượng Tú Phương khẽ thở dài: "Sau khi tới Trường An, không quen rồi cũng phải quen thôi!" Rồi lại quay sang Khấu Trọng khẽ bĩu môi cười cười: "Có Mạc thần y ở đây, có ai bị thương thì cũng không sao, phải không?"

Khấu Trọng giật mình, định đáp lời thì có tiếng Lưu Chính Hội cười nói: "Bình khí tới rồi!" Đại diện lập tức trở nên im ắng.

Hai vệ sĩ cầm đao kiếm đưa cho Khả Đạt Chí và Từ Tử Lăng, mọi người cùng ngồi xuống, buổi tụ võ truyền thống của Lý phật cuối cùng cũng bắt đầu.

Từ Tử Lăng và Khả Đạt Chí đón lấy binh khí, đồng thời hướng về phía Lý Uyên vái tạ, sau đó hai người tách sang hai bên.

Khả Đạt Chí tay trái cầm ngang vỏ đao để trước mặt, lưng quay về phía Từ Tử Lăng rút Cuồng Sa đao ra khỏi vỏ, phát ra thanh âm kinh khiếp làm toàn trường chấn động.

Hai chân dậm ra, phối hợp với thân hình hùng vĩ như từng bách của hắn, vững chắc như núi, thâm sâu như bể. Cùng lúc này ai nấy hò reo cổ vũ, càng tăng thêm uy phong của hắn.

Cuồng Sa đao trong đại điện phản chiếu ánh đèn, hàn quang lưu chuyển, phẳng phất như thần khí có linh tính và sinh mệnh vậy.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm khen bảo đao, gã cũng từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Trong điện người nào có kiến thức về binh khí đều lắc đầu, bởi thanh kiếm Từ Tử Lăng đang cầm chỉ là một thanh kiếm bình thường, so với Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí thật là một trời một vực.

Người của Thiên Sách Phủ trong lòng cũng rất ngạc nhiên, không ngờ gã lại sử dụng một thanh kiếm bình thường như vậy, e rằng chỉ cần tiếp vài ba đao của Khả Đạt Chí là đã bị gãy thành mấy đoạn rồi.

Từ Tử Lăng rõ ràng không hề để ý đến việc những người khác đang thì thảo bàn tán về binh khí của gã, đưa vỏ kiếm cho thị vệ ở phía sau, đưa kiếm lên ngắm nghía, đoạn đưa ngón tay miết nhẹ lên lưỡi kiếm. Khi ngón tay của gã miết đến mũi kiếm, bất giác khóe miệng hiện nét cười, ung dung nói: “Khả huynh xin chỉ giáo!”

Khả Đạt Chí lưng vẫn quay lưng về phía Từ Tử Lăng, ngửa mặt lên trời cười nói: “Mạc huynh cứ tùy tiện xuất chiêu, xưa nay tiểu đệ chưa từng sợ bất kỳ ai tấn công từ phía sau.”

Mấy lời này không chỉ muốn tỏ hào khí ngất trời, mà còn có ý nhục mạ Từ Tử Lăng, thần thái ngạo mạn của y tỏ vẻ không xem đối thủ vào đâu cả.

Chỉ có điều Từ Tử Lăng không làm như hắn nghĩ, thanh niên cao thủ Đông Đột Quyết này từ lúc bạt đao đến giờ không ngừng nhằm gã phát động tiến công. Nếu Từ Tử Lăng nổi nóng vì câu nói này tức là đã rơi vào bẫy của y.

Những người có mặt trong đại điện lúc này, từ Đại Đường Hoàng đế Lý Uyên cho tới thị vệ cung nga, đều cảm thấy như cuồng phong bạo vũ, tình thế hai cao thủ đối đầu trở nên vô cùng khẩn cấp. Ai nấy đều nín thở, tập trung theo dõi.

“Đình!”

Từ Tử Lăng búng một cái vào thân kiếm, phát ra một tiếng kêu trầm sâu như long ngâm vang vọng mãi không dứt. Tiếp đó xoay mình uốn thẳng người, tư thế hiển ngang tiêu sái, khí thế ngạo nghễ.

So với Khả Đạt Chí không hề thua kém chút nào.

Biến hóa thật thần kỳ, ngoài dự liệu của mọi người, làm kịch tính đến cao độ.

Khả Đạt Chí là người trong cuộc, nảy sinh cảm giác, chỉ thấy khí thế sung mãn của đối phương bức tới sau lưng, nếu tiếp tục quay lưng lại phía địch nhân, tất sẽ bị đẩy vào thế hạ phong.

Hét lên một tiếng, Khả Đạt Chí tay tả cầm vỏ tay hữu cầm đao, xoay mình một cái tấn công Từ Tử Lăng.

Toàn trường chỉ có mình Khấu Trọng hiểu Từ Tử Lăng lúc búng kiếm đã ngầm thi triển Chân Ngôn Ấn pháp, phá vỡ chiêu khởi đầu cao thâm mật trắc của Khả Đạt Chí.

Ngay cả những người cao minh như cha con Lý Uyên, Hoàng Công Thác, Lý Thần Thông cũng chỉ thấy Từ Tử Lăng phát ra kiếm khí bức Khả Đạt Chí biến chiêu ứng phó, chứ không biết được chân nguyên sự huyền diệu bên trong, đối với Từ Tử Lăng giả danh Mạc Vi bắt đầu có ấn tượng.

Từ Tử Lăng dùng Đại Kim Cương Luân Ấn, rồi chuyển sang Bất Động Căn Bản Ấn, linh đài trở nên trong sáng, song mục ẩn hiện thần quang, tâm như trăng sáng trong giếng, không lộ ra một chút sơ hở cho Khả Đạt Chí tấn công.

Mỗi lần xoay mình của Khả Đạt Chí đều có tiết tấu hòa hợp với tiếng quát vang dội, gió thổi vùn vụt, công thủ lưỡng toàn. Kinh khí này hết sức kỳ dị, vốn do Khả Đạt Chí ngộ ra khi ở giữa sa mạc đương đầu với gió cát cuồng bạo, khí thế lôi đình như vạn quân tập kích Từ Tử Lăng.

Bất luận là người biết võ công hay không đều cảm thấy Khả Đạt Chí như biến thành tâm điểm của trận cuồng phong, uy lực thật sự khủng khiếp.

Chư tướng của Thiên Sách Phủ, kể cả những người đã từng quá chiều với Khả Đạt Chí hoặc đã từng chứng kiến Khả Đạt Chí xuất thủ, lần này là lần đầu tiên thấy Khả Đạt Chí dùng cả đao và võ đao, đồng thời sử dụng thân pháp kỳ dị để triển khai công thế. Đến lúc này mọi người mới hiểu trước đây Khả Đạt Chí vẫn còn ẩn tàng thực lực, nhưng Từ Tử Lăng mới đánh đã ép được Khả Đạt Chí phải toàn lực xuất thủ, thật là phi thường.

Lợi hại nhất là Khả Đạt Chí mỗi vòng xoay đều có tốc độ vi diệu đặc biệt, làm cho đối thủ khó mà tính toán trước được chính xác phương vị và thời gian.

Cuồng Sa đao pháp của Khả Đạt Chí bao gồm năm yếu quyết "toàn, xuy, cốn, quển, phá." Hiện giờ hắn đang thi triển Toàn Sa quyết, giống như những trận cuồng phong thiên biến vạn hóa trên sa mạc, khiến đối thủ không làm sao đoán được.

Đối mặt với thế công của Khả Đạt Chí, Từ Tử Lăng lập tức có cảm giác nóng rực khó hạn thật kinh hãi. Lúc này, đại diện như bị đối phương biến thành một trận cuồng phong bão cát, công pháp thế này thật đã vượt quá khả năng của con người. Dường như bất cứ ai đối diện với trận cuồng phong bão cát này đều nảy sinh cảm giác thất bại.

Khóe miệng Từ Tử Lăng lại thoáng hiện nét cười. Bỗng nhiên gã xoay mình sang ngang, trong lúc mọi người đều nghĩ gã cần phải né tránh thì chợt thấy lóe một cái, trường kiếm vung ra.

"Đinh!" Trường kiếm như một tia chớp lao vào màn đao ảnh của Khả Đạt Chí, nhanh đến mức người thường khó mà nhìn ra, đao kiếm đã giao kích.

Sau đó Từ Tử Lăng khẽ xoay người, dùng chưởng làm đao, chém thẳng vào mũi đao mà Khả Đạt Chí vừa điểm tới.

Cả hai đồng thời phân khai, cự ly giữa hai người bây giờ khoảng hai trượng, cùng ổn định hạ bàn, chính diện đối mặt.

Tiếng la hò cổ vũ nổi lên âm âm.

Ánh mắt hai người gặp nhau, tựa hồ như không nghe thấy tiếng la hò huyên náo xung quanh, như thể không có ai đứng ngoài xem họ giao chiến, trong mắt chỉ có đối thủ mà thôi. Khấu Trọng ngồi xem mà nhiệt huyết sôi sục, hận không thể xuống đấu thay Từ Tử Lăng. Đối thủ lợi hại như vậy, không dễ mà gặp được.

Khả Đạt Chí tiện tay rút võ đao đi, không màng tới việc nó nằm lẫn lóc trên sàn, tiếp đó hùng hổ tiến lên, Cuồng Sa đao lượn hình vòng cung chém sả vào Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thâm bất ấn pháp, tùy tiện đánh ra một kiếm, nhưng biến hóa bên trong vô cùng xảo diệu.

Trong sát na vô đao chạm xuống sàn kêu lên một tiếng, Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí bị trường kiếm của Từ Tử Lăng chém phải, mọi việc diễn ra cực nhanh.

Đao kiếm giao kích, hồ khẩu của cả hai người đều tê rần.

Khả Đạt Chí hét lên một tiếng dài, đao pháp biến đổi, biến thành từng làn sóng cát, trầm trọng tấn công Từ Tử Lăng. Đây chính là "Cổn Sa quyết" trong Cuồng Sa ngũ quyết, mọi người xem chung quanh đều tự nhiên nín thở, toàn trường tĩnh lặng.

Hai bên đã chuyển sang cận chiến, đều toàn lực xuất thủ, khí thế như không phải là phân thắng phụ mà là cuộc đấu sinh tử.

Từ Tử Lăng bây giờ mới thực sự lĩnh hội công lực kinh thiên của Khả Đạt Chí, chỉ thấy như đang ở tâm điểm của cơn sóng to gió lớn, đao phong xoáy tròn liên miên như sóng biển, tựa như không có điểm dừng.

Bất quá gã đã đoán trước được bản lĩnh phi phạm này của Khả Đạt Chí. Nếu không phải như vậy thì làm sao mà hấn lại cùng với Bạt Phong Hàn tề danh Đông Đột Quyết được.

Ngược lại, ấn tượng của Khả Đạt Chí về đối thủ trong lần giao thủ trước tại Thượng Lâm Uyển lại không như vậy. Hấn không ngờ dù mình đã dùng toàn lực xuất chiêu mà đối thủ vẫn có thể ngang ngửa chống đỡ.

Từ Tử Lăng lấy công đổi công, dùng cứng chọi cứng, khí thế kiên cường như cách bố trí quân sự kiên cố của các đô thành lớn như Lạc Dương, Trường An, dù cho đối phương sử dụng Cuồng Sa đao thi triển Cổn Sa đao pháp thế nào, cũng không làm gã suy suyển nửa phân.

Điều khiến Khả Đạt Chí kinh ngạc nhất chính là biểu hiện sung mãn khinh linh phiêu dật trong kiếm pháp của Từ Tử Lăng, kiếm hùng dũng như thiên binh vạn mã, ngoài hư trong thực, kiếm pháp huyền ảo, như thiên mã hành không, chiêu nào cũng sáng tạo vô cùng, lai vô ảnh khứ vô hình. Kiếm pháp như vậy, lần đầu tiên hấn mới được chứng kiến.

Mọi người say mê theo dõi quên cả hò reo cổ vũ.

"Đinh!", Từ Tử Lăng đánh trúng đao.

Đao của Khả Đạt Chí vẫn còn xoáy chưa dừng lại, chỉ có điều hai người đã tách nhau, cách nhau một quãng đối diện với nhau.

Tiếng hò reo vang lên khắp đại điện.

Lý Thế Dân và chúng nhân Thiên Sách Phủ thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ vì Từ Tử Lăng đã vượt qua được đợt công kích như cuồng phong bạo vũ của Khả Đạt Chí.

Khấu Trọng cũng thở phào, vì gã thấy Từ Tử Lăng đã thật sự rơi vào thế hạ phong. Nguyên nhân không phải do khả năng của Từ Tử Lăng không bằng đối thủ, mà là vì gã không quen dùng kiếm.

Mọi người nhìn về phía Lý Uyên, không biết Hoàng thượng có nhân cơ hội này mà ra lệnh ngừng tử võ hay không.

Khả Đạt Chí ôm đao đứng thẳng người, trước khi Lý Uyên kịp ra quyết định, cười dài nói: "Thật là thống khoái, không ngờ Mạc huynh lại cao minh như vậy, xin mời Mạc huynh tiếp thêm ba đao nữa, sau đó tiểu đệ sẽ mời rượu để thỉnh tội với Mạc huynh sau."

Hắn đã nói vậy, Lý Uyên cũng không tiện hạ lệnh đình chiến.

Từ Tử Lăng khí huyết đang nhộn nhạo cũng từ từ bình phục trở lại, trong bụng nghĩ ba đao này cũng không phải là chuyện nhỏ, khẽ mỉm cười nói: "Xin Khả huynh hạ thủ lưu tình, tiểu đệ dẫu có thua cũng không đến nỗi mất mặt."

Mọi người đều biết Từ Tử Lăng nói mấy lời đó là khiêm tốn, bất đồ cảm phục khí độ của gã.

Khả Đạt Chí cũng ngạc nhiên, hơi có vẻ ngượng nghịu nói: "Mạc huynh lại đùa rồi. Vừa rồi tiểu đệ hết sức thi triển "Toàn Sa" và "Cổn Sa" đao quyết, bây giờ sẽ là "Quyển Sa" đao quyết, mong Mạc huynh chỉ điểm."

Nói xong mắt sáng rực, thu đao về phía sau, toàn thân y phục bay lất phất, khí thế cuồng mãnh đến cực điểm.

Kỳ lạ nhất là không khí trong đại điện tựa như ngừng lại, không gian hết như đại mạc mênh mông không một chút gió, không khí dần dần nóng lên.

Thân sắc Từ Tử Lăng lộ vẻ ngưng trọng, toàn thân giới bị.

- o O o -